

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2008, č. j. OAM-401/VL-14-12-2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2008, č. j. 4 Az 16/2008 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené advokátce stěžovatele Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 5. 2008, č. j. OAM-401/VL-14-12-2008. Správní orgán posoudil žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako nepřijatelnou podle ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu. Městský soud v Praze zjistil, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany naposledy dne 23. 5. 2008, jako důvod své žádosti uvedl obavu z mafie, která vyhrožuje fyzickým vypořádáním a podpálením domu. Doložil, že jejich dům byl skutečně v roce 2007 vypálen. Ze správního spisu je zřejmé, že stěžovatel ze shodných důvodů, tedy kvůli obavám z mafie, požádal o udělení azylu již v roce 2001. Krajský soud v roce 2003 zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyl azyl udělen. Další žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany z roku 2006 byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že pokud podle tvrzení stěžovatele byly výhrůžky a jednání mafie vystupňovány tím, že došlo k zapálení jeho domu, nejedná se o novou skutečnost. Dále poznamenal, že stěžovatel v průběhu soudního řízení sice doložil, že k podpálení jeho domu na Ukrajině došlo, avšak sám uvedl, že policie nezjistila,

kdo se tohoto jednání dopustil, a věc byla odložena. Tvrzení stěžovatele, že se jedná o splněnou výhrůžku mafie, nebylo předloženými důkazy doloženo.

Stěžovatel napadl rozsudek Městského soudu v Praze kasační stížností z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Připustil, že v předchozím řízení jako jeden z důvodů své žádosti o mezinárodní ochranu uváděl, že v zemi původu měl potíže s mafí, kdy se obával o svůj život a zdraví v případě návratu do země původu. Ze strany státních orgánů by mu nebyla zajištěna dostatečná ochrana před jednáním těchto osob, neboť policie je s mafí provázána. Jako důvod nyní projednávané žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uvedl, že jeho obavy z mafie se potvrdily, neboť v roce 2007 se výhrůžky mafie vůči stěžovateli a jeho rodině vystupňovaly natolik, že mu byl podpálen dům. Policie danou věc řádně neprošetřila a věc odložila, aniž by zjistila, kdo dům podpálil. Podpálení domu, jakožto splnění výhrůžek ze strany mafie, považuje stěžovatel za novou skutečnost a zjištění, které nemohly být bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, neboť v předchozím řízení nebyla tato skutečnost známa ani stěžovateli. Stěžovatel má za to, že je dán důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Správní orgán ani soud nezjistily dostatečně skutkový stav věci. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dále požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom ze svého precedentního usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Posouzením opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud již podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 - 65, www.nssoud.cz, kde konstatoval, že za nové skutečnosti nebo zjištění je ve smyslu směrnice Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu,

protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným z hlediska dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.

Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb., ve znění zák. č. 350/2005 Sb., má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu odkladný účinek, nerozhodoval Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 4200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese podle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu